

Arrest

nr. 307 441 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 17 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten.

Op 12 mei 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 5 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart staatloos te zijn, en zowel een Ethiopische als Eritrese achtergrond te hebben. U bent christen en behoort tot de Tigrinya etnie. U spreekt Amhaars, Tigrinya, Arabisch en Engels. U heeft drie broers. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw vader is geboren in Mendefera, behoort tot de Tigrinya etnie en was soldaat voor het DERG regime. In het kader van zijn job verhuisde hij naar Adi Quala, Assab, Massawa en uiteindelijk Dessie. Uw moeder is geboren in Dessie, behoort tot de Amhara etnie en beschikt over de Ethiopische nationaliteit. U bent geboren op 16 juni 1975 in Dessie (zone Zuid Wollo, regio Amhara, Ethiopië). In 1991 zat u in de tiende of elfde graad toen het regime van de DERG verslagen werd door de rebellen. U nam deel aan een studentenbetoging tegen de politieke agenda van de rebellen en de onafhankelijkheid van Eritrea. De rebellen begonnen leden van het oude regime te viseren. U en uw vader waren niet thuis toen in mei 1991 bij jullie een huiszoeking werd uitgevoerd. U hoorde van burens dat uw moeder meegenomen was geweest en dat de rebellen ook naar u op zoek waren. In juni 1991 vluchtte u naar Sudan.

U vestigde zich in Khartoem, waar u door UNHCR werd erkend als vluchteling. In 1992 verhuisde uw broer Z. eveneens naar Khartoem. Hij had in Ethiopië gelijkaardige problemen gekend. U begon te werken als schoonmaker en arbeider bij verschillende binnen- en buitenlandse bedrijven. Daarna werkte u als chauffeur bij de Noorse- en Nederlandse ambassades alsook bij de Verenigde Naties (VN) en de ngo Plan International. U vernam dat uw vader en broer M. door het Ethiopisch regime van de TPLF waren gevangen genomen. In 1998 werden ze gedeporteerd naar Eritrea, waar ze niet verwelkomd werden door het regime. U ging bij het Eritrees consulaat in Khartoem navraag doen over hun situatie. U werd weggestuurd nadat de ambassade medewerker vernam dat u niet had deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum en dat uw vader lid was geweest van het oude regime. In de periode 2000-2003 zijn uw vader en broer in Eritrea beiden overleden. In 2001 keerde uw broer Z. terug naar Ethiopië. Hij werd tijdelijk vastgehouden en zou in 2002 of 2003 gestorven zijn. Begin jaren 2000 was er een overeenkomst tussen de UNHCR, de Sudanese overheid en de Ethiopische overheid om de vrijwillige terugkeer van Ethiopische vluchtelingen vanuit Sudan naar Ethiopië te faciliteren. De Ethiopische overheid wees uw terugkeeraanvraag af omdat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Intussen woonde uw broer S. al tijdlang met zijn gezin in Addis Abeba. Hij werkte er als zelfstandige. In 2012 kwam hij bij een verkeersongeval om het leven. In die periode begonnen de Ethiopische veiligheidsdiensten u in Khartoem te viseren. U werd opgepakt, maar vrijgelaten door de Sudanese veiligheidsdiensten. Zij adviseerden u om Sudan te verlaten.

In 2015 reisde u op illegale wijze naar Libië. Twee maanden later stak u de Middellandse Zee over en arriveerde u in Italië. U reisde verder naar Duitsland, waar u op 2 april 2016 om internationale bescherming verzocht. Uw aanvraag werd niet ten gronde onderzocht en na een jaar kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. U vertrok naar Frankrijk en diende op 7 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in. De Franse Dublinunit oordeelde dat Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. U ging hiertegen in beroep en kreeg toestemming om op het grondgebied te blijven. Een tijd later vertrok u omwille van het gebrek aan opvang. Op 20 november 2018 diende u in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw asielprocedure legde u een aantal Sudanese documenten neer, met name uw rijbewijs, UNHCR vluchtelingenkaart, kaart van het immigratiekantoor en lidkaart van de katholieke kerk. U belandde in de Dublinprocedure en moest het land verlaten. Tussen januari en juli 2019 leefde u in Frankrijk. U kreeg uw originele Sudanese documenten terug van de Zwitserse asielinstanties. U was dakloos en gaf de stukken in bewaring bij een andere asielzoeker. U verloor contact met hem en verloor zo ook uw documenten. De Franse autoriteiten deporteerden u naar Duitsland, waar u op 29 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 3 december 2019 werd uw verzoek afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 augustus 2020 verzocht u internationale bescherming in Nederland. U had telefonisch contact met uw moeder. Zij woonde nog in Dessie en stelde het goed. In januari 2021 werd u door de Nederlandse autoriteiten naar Duitsland gedeporteerd. U keerde nog even terug naar Nederland vooraleer op 27 april 2021 naar België te reizen. U verzocht de Belgische staat om internationale bescherming op 12 mei 2021.

U legt volgende documenten neer: (1) een persoonlijk attest betreffende de tijdelijke niet-toegankelijkheid van het gebouw op X X, afgeleverd door de Gemeente Schaarbeek op 19 maart 2023, (2) een medisch attest betreffende uw armbreuk, afgeleverd door dr. C.d.F. van CHU Brugmann te Schaarbeek op 20 maart 2023, en (3) een bevestiging van twee ziekenhuisconsultaties betreffende uw armbreuk, op 7 april 2023 in het CHU Brugmann te Brussel.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Doorheen uw verklaringen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In verband met uw nationaliteit stelde u: "ik ben eigenlijk staatloos, maar van oorsprong Eritrea" (verklaring DVZ dd. 1 juni 2021 (verder 'verklaring DVZ'), vraag 6). **Volgens uw verklaringen bent u een Eritreeër omdat uw vader in Mendefera geboren is en tot de Tigrinya etnie behoort (notities persoonlijk onderhoud dd. 22 maart 2023 (verder 'notities'), p. 7-8). Hij en uw drie broers zouden allen over de Eritrese nationaliteit beschikken (verklaring DVZ, vraag 13, 17). Het Commissariaat-generaal kan deze argumentatie niet aannemen. U bent immers niet in Eritrea geboren. U bent op 16 juni 1975 geboren in Dessie – een plaats die zowel anno 1975 als anno 2023 tot het Ethiopisch grondgebied behoort. U bent nooit op het Eritrees grondgebied geweest (vragenlijst CGVS dd. 13 april 2022 (verder 'vragenlijst CGVS'), vraag 3.5) & notities, p. 6-7). U heeft Ethiopië verlaten in juni 1991, zelfs nog voordat de Eritrese staat gesticht werd (notities, p. 13). U heeft ook niet deelgenomen aan het onafhankelijkheidsreferendum van 1993, terwijl u toen meerderjarig was en het referendum ook in uw woonplaats, Khartoem, werd georganiseerd voor personen met een Eritrese origine (notities, p. 17). Evenmin heeft u ooit over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt (notities, p. 7, 19). Tot slot werd vastgesteld dat u niet vertrouwd bent met Eritrea of de Eritrese samenleving. U kan bijvoorbeeld de geboorteplaats van uw vader niet situeren. U geeft uw gebrekkige kennis zelf toe: "ik ken Eritrea niet persoonlijk. Ik ken enkel de naam" (notities, p. 8). Toen u werd verzocht uit te leggen waarop u uw Eritrese nationaliteit baseert, wees u naar de etnische afkomst van uw vader. Uw vader zou een etnische Tigrinya zijn geweest, maar zou evengoed niet hebben deelgenomen aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum omdat hij zich destijds in de gevangenis bevond. In de jaren 1998-2000 werd u weggestuurd uit de Eritrese ambassade in Khartoem: "ik zei dat ik een Eritreeër was langs mijn vaderszijde. Toen zeiden de autoriteiten: 'heb je deelgenomen aan het referendum of niet?'. Ze zijn er achter gekomen dat ik daar niet aan had deelgenomen. [...] Dan hebben ze mij buitengezet" (notities, p. 17). **Er kan enkel worden besloten dat uw ouders nooit over de Eritrese nationaliteit hebben beschikt, dat u niet in Eritrea bent geboren en geen stappen heeft gezet om de Eritrese nationaliteit te verwerven, en dat het Eritrese regime u zelf niet als een Eritrees burger ziet.** Nergens uit uw verklaringen en de relevante landeninformatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, is gebleken dat u een Eritreeër zou zijn.**

Er kan daarentegen wel worden afgeleid dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt. Wat uw familie betreft, wordt vooreerst opgemerkt dat uw ouders Ethiopiërs zijn die over Ethiopische identiteitsdocumenten beschikten. Er werd reeds vastgesteld dat uw vader nooit de Eritrese nationaliteit heeft verworven. U gaf zelf aan dat hij "in die tijd" een Ethiopiër was (notities, p. 9). Uw moeder is eveneens een Ethiopische die nog steeds woonachtig is in Dessie (Zuid Wollo, regio Amhara). Uw broer S. heeft ook jarenlang met zijn gezin in Addis Abeba gewoond (notities, p. 10). Hieromtrent stelde u dat hij als zelfstandige geen contact had met de overheid. U suggereerde eveneens dat zijn dodelijk verkeersongeval misschien een moord om etnische redenen betrof (notities, p. 16). U kon deze hypothese niet verder onderbouwen. In verband met uw persoonlijk traject wordt vastgesteld dat u in Ethiopië bent geboren. U ging er tien jaar naar school en beschikte over een studentenkaart (notities, p. 7-8). U verbleef er aldus legaal (verklaring DVZ, vraag 17). U werd geconfronteerd met alle elementen die indicatief zijn van een Ethiopische nationaliteit. U antwoordde dat uw oude identiteit niet meer werkt omdat de staatsstructuur van Ethiopië veranderd is naar etnisch federalisme. U werd gewezen op het bestaan van een federale Ethiopische staat waarvan u een burger zou zijn. Daarop gaf u aan reeds geweigerd te zijn geweest door de federale autoriteiten omdat zij u als een Eritreeër beschouwen (notities, p. 16).

U verklaart over de Ethiopische noch de Eritrese nationaliteit te beschikken en aldus staatloos te zijn (notities, p. 6). De aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar uw herkomstland die u begin jaren 2000 indiende bij UNHCR Sudan zou door de Ethiopische ambassade geweigerd zijn omwille van uw Eritrese origine. **U legt evenwel geen enkel document neer dat uw verklaringen omtrent uw verworpen Ethiopische nationaliteit en feitelijke staatloosheid zou kunnen staven.** Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De **bewijslast** inzake de gegrondheid van uw verzoek rust in beginsel op de verzoeker zelf. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van documenten. U werd aangespoord om contact op te nemen met UNHCR alsook met de Ethiopische en Eritrese ambassades (notities, p. 15, 18). Er was immers nooit een rechtstreekse communicatie geweest tussen u en de Ethiopische ambassade. U stelde dat het moeilijk zou zijn om hen te contacteren. Hierover bevestigd, verklaarde u dat de situatie in Ethiopië erg gevaarlijk is. U heeft evenwel geen vrees om uw ambassade aan te spreken, maar stelt dat ze zouden vragen naar uw etnische groep en dat u de afstamming van uw vader niet zou kunnen bewijzen (notities, p. 15-16). Waar u verklaarde een UNHCR dossiernummer te hebben, werd u gevraagd om uw volledig asiëldossier te bekomen via UNHCR, zodat het CGVS over alle informatie beschikt betreffende uw langdurig verblijf in Sudan en uw aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Ethiopië. U zei dat uw UNHCR documenten zich in uw opvangcentrum bevinden, maar het gebouw momenteel niet toegankelijk (cf. infra). U werd nogmaals gevraagd om uw UNHCR-dossiernummer te gebruiken om bijkomende informatie op te vragen bij de vluchtelingenorganisatie. Daarop stelde u dat het CGVS contact mag opnemen met UNHCR (notities, p. 15). U ondertekende een document waarin u het Commissariaat-generaal toestemming gaf om uw persoonlijke informatie op te vragen (notities, p. 20). Na het persoonlijk onderhoud bleek dat u nog een ander formulier moest ondertekenen teneinde toelating te

verlenen. Hiertoe werd tweemaal contact opgenomen met uw advocaat, in april en juni 2023. Tot heden, oktober 2023, werd nog geen reactie ontvangen. Doordat u in uw medewerkingsplicht verzaakt, verkeert het CGVS in de onmogelijkheid om uw UNHCR dossier op te vragen. In dit verband dient eveneens verwezen te worden naar de samenwerkingsplicht. Deze plicht in hoofde van het CGVS bestaat in de eerste plaats uit het verzamelen van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijs voort uit het feit dat de asielpprocedure tot doel heeft na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming. Bij de beoordeling van de beschermingsnood moet niet enkel rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker. Het is aldus aan u om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek aan te reiken. Het is hierbij niet de taak van het CGVS om zelf de lacunes in uw bewijsvoering op te vullen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd de op uw schouders rustende bewijslast nogmaals benadrukt. U werd gewezen op het belang van documenten en op de concrete stappen die u kan zetten om bijkomend bewijsmateriaal aan te leveren. U werd geïnformeerd over het feit dat uw mondelinge verklaringen niet voldoende zijn om uw staatloosheid aan te tonen: "Zeer cruciaal in uw verzoek om internationale bescherming zijn uw documenten van de UNHCR en het bewijs dat de Ethiopische overheid u werkelijk niet als hun burger ziet. We kunnen daarvoor niet zomaar afgaan op uw verklaringen. [...] Ik wil daarom het belang van die documenten benadrukken" (notities, p. 19-20). Tot heden, ruim zes maanden later, heeft het CGVS nog geen enkel document van u ontvangen. U zou uw asielaanvragen in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland nochtans wel hebben gestaafd met **identiteitsdocumenten**. U maakte gewag van een UNHCR vluchtelingenkaart, een Sudanese rijbewijs en een lidkaart van de kerkgemeenschap in Khartoem. U beschikte over zowel de originele stukken als de kopieën. U gaf de originelen in Frankrijk in bewaring bij een kandidaat-vluchteling waarmee u intussen contact verloor (notities, p. 5-6). Toch arriveerde u in België met "veel" andere documenten: "bijvoorbeeld documenten van Nederland, een kopie van mijn UNHCR vluchtelingenkaart in Sudan, zo'n zaken" (notities, p. 11). Deze stukken heeft u evenwel niet voorgelegd tijdens uw twee interviews op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken. U vermeldde ze zelfs niet toen de interviewer naar uw persoonlijke documenten vroeg (verklaring DVZ, vraag 27-29 & ontvangstbewijs documenten dd. 13 april 2022). Doorheen uw asielpprocedure waren er drie interviewmomenten waarop u de kopieën van uw identiteitsdocumenten persoonlijk kon overhandigen, meer bepaald op 1 juni 2021, 13 april 2022 en 22 maart 2023. Daarentegen legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud een persoonlijk attest neer waaruit blijkt dat op 17 maart 2023, vijf dagen eerder, een brand had plaatsgevonden in uw opvangcentrum. Hierdoor zal het gebouw tijdelijk ontoegankelijk zijn (map 'documenten' – stuk 1). Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan de authenticiteit van het attest noch aan de daarin gemaakte vaststellingen. Er kan echter niet worden ingezien waarom u uw identiteitsdocumenten niet op een eerder moment in uw asielpprocedure had neergelegd. Bovendien zijn er intussen ruim zes maanden verstreken sinds de uitbraak van de brand. Nergens uit het attest of uw verklaringen blijkt dat uw persoonlijke bezittingen vernietigd zijn. Er wordt enkel gewag gemaakt van een tijdelijk ontoegankelijk gebouw (notities, p. 11, 15). Toch heeft u nog steeds geen kopieën van uw identiteitsdocumenten bezorgd. Evenmin kan worden afgeleid dat u stappen heeft gezet om uw bezittingen terug te krijgen, door navraag te doen bij de Gemeente Schaarbeek en hiervan een bewijs te bezorgen aan het CGVS. In verband met andere documenten, wordt opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt van uw **professionele activiteiten** in Sudan. U zou jarenlang gewerkt hebben voor buitenlandse ambassades, organisaties en ngo's: "ik ben erkend bij de VN als chauffeur, in die gemeenschap" (notities, p. 8). Het zou voor u dus mogelijk moeten zijn om bewijs te bekomen van uw werk voor (minstens één van) deze instituties. Tot slot werd vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent een Ethiopisch **paspoort**. Op 17 mei 2022 diende het CGVS een verzoek om inlichtingen in betreffende uw asielaanvraag in Duitsland. Een maand later bezorgde de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (verder BAMF) uw asioldossier. Daaruit blijkt dat u op de zetel van de BAMF had verklaard dat uw aanvraag voor een Ethiopisch paspoort in de jaren 2000 werd afgewezen (bescheid 7888747-998 dd. 3 december 2019 (verder 'bescheid'), p. 2). In het kader van uw Belgische asielpprocedure had u steeds gezegd nooit een paspoort te hebben gehad of aangevraagd. Bij confrontatie wees u deze inconsistentie toe aan een fout van de Duitse asielinstanties (notities, p. 18). Nogmaals, van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. U blijft hierbij in gebreke. Uw verklaringen omtrent uw staatloos statuut zijn aldus niet meer dan blote beweringen. **Het gebrek aan inspanningen die u levert om maar enig begin van bewijs van neer te leggen van uw verworpen Ethiopische nationaliteit, is zodanig verbazend dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde staatloosheid.**

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid het voordeel van de twijfel te gunnen aan een verzoeker die geen documenten neerlegt, mits voldaan is aan vijf cumulatieve voorwaarden: (a) de verzoeker heeft een oprechte inspanningen geleverd om zijn aanvraag te staven; (b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd en er is een bevredigende verklaring gegeven

omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; (c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor uw aanvraag; (d) de verzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend; en (e) er is vast te komen staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Het voordeel van de twijfel kan echter niet op u worden toegepast. Zoals hogerop besproken, heeft u geen oprechte inspanning geleverd om uw aanvraag te staven en relevante elementen voor te leggen.

Er moet worden vastgesteld dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt. U zou geen probleem hebben met Ethiopisch burgerschap, maar stelt dat alles verknoeid is door "die politieke omstandigheden" (notities, p. 17). Wanneer u bevraagd werd over de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Ethiopië, vermeldde u zowel politiek als etniciteit. In verband met uw **politek asielmotief** vertelde u dat uw vader een soldaat was bij het communistisch regime van DERG: "één van de redenen dat ik gevlucht ben, is ook dat sommige mensen zeggen dat ik de zoon ben van een soldaat van het oude regime" (notities, p. 9). De Duitse BAMF kan worden bijgetreden in hun beoordeling dat het DERG regime in 1987 werd omvergeworpen en niet kan worden ingezien waarom u 36 jaar later nog vervolgd zou worden omwille van de activiteiten van uw vader, die inmiddels al 20 jaar overleden is (bescheid, p. 5). Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u in de jaren voor 2015 in Khartoem werd gevisieerd door de Ethiopische veiligheidsdiensten (notities, p. 19). U kon uw vermoeden niet onderbouwen en had eerder bij DVZ de Sudanese, en niet Ethiopische, veiligheidsdiensten aangestipt: "de veiligheidsagenten van Sudan hebben mij gezocht en ze hebben mij gevraagd het land te verlaten. De security van Sudan was van plan om mij terug te sturen naar Ethiopië [...]" (vragenlijst CGVS, vraag 3.8). In uw hoofde kan aldus geen gegronde en geloofwaardige vrees voor politieke vervolging worden vastgesteld. U verklaart Ethiopië in 1991 te hebben verlaten omwille van het **"etnisch federalisme"** (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Er zou een "etnisch probleem" zijn ontstaan nadat het regime in 1991 een federale staatsstructuur op basis van etniciteit installeerde (notities, p. 11). U heeft hiermee geen persoonlijke problemen gehad en verwijst uitsluitend naar de algemene situatie (notities, p. 13). Er werd tweemaal gepeild naar uw persoonlijke vrees omwille van uw etniciteit, waarop u enkel naar de algemene problemen kon verwijzen (notities, p. 14). Wanneer de vraag later nogmaals werd gesteld, antwoordde u dat de Ethiopiërs zullen vragen naar uw etnische achtergrond. Indien u geen bewijs zou kunnen geven, zouden andere etnische groepen u aanvallen omwille van de taal die u spreekt: "als je Amhaars spreekt, zullen de Oromo u aanvallen. Als Tigrinya zullen de Amhara u aanvallen" (p. 16). Hieruit kan evenmin een gepersonaliseerde vrees worden afgeleid. Tijdens uw interview bij DVZ had u ook nog vermeld dat u vrees problemen te krijgen met de Ethiopische gemeenschap omdat zij u zullen beschouwen als "iemand van Eritrea" (vragenlijst CGVS, vraag 3.6). Aangezien uw connectie met Eritrea niet is aangetoond, kan ook hieruit geen gegronde vrees worden opgemaakt. Er wordt besloten dat u uw asielmotieven niet kon concretiseren. Een persoonlijke en gegronde vrees is een voorwaarde voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De vrees moet niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van een objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging, en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals hierboven uiteengezet, worden de drie voorwaarden niet vervuld.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De drie documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen. Het attest van de tijdelijke ontoegankelijkheid van uw opvangcentrum werd hogerop reeds besproken. De authenticiteit en inhoud van de medische stukken betreffende uw armbreuk worden niet betwist, maar houden ook geen verband met uw terugkeervrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het door u genoemd land van nationaliteit, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 32 van de Grondwet, van artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen

1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“Stuk 3 UNHCR formulier + document met betrekking tot de vluchtelingenstatus

Stuk 4 Informatieverzoeken UNCHR”.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende documenten toevoegt: *“Een document dat bevestigt dat de verzoeker was geregistreerd door de regering van Soedan en de UNHCR, en een kopie van de e-mail waarmee het document was verzonden (Stuk 5).”*

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft op welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel

aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling

7.1. Uit verzoekers verklaringen, afgelegd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en in zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker zichzelf als staatloos beschouwt. Hij stelt dat zijn vader de Eritrese nationaliteit had en zijn moeder de Ethiopische nationaliteit. Hij voert evenwel aan dat hij noch door Eritrea, noch door Ethiopië als onderdaan wordt beschouwd.

7.2. De Raad wijst erop dat de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming een cruciaal element is teneinde dergelijk beschermingsverzoek op een correcte wijze te kunnen beoordelen.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de ‘nationaliteit’ begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de verzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

7.3. *In casu* stelt de Raad evenwel vast dat er geen duidelijk zicht is op verzoekers werkelijke nationaliteit of zijn eventuele staatloosheid, hetgeen verhindert dat in deze stand van zaken een correcte beoordeling kan worden gemaakt van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Meer bepaald verklaart verzoeker zowel tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als in zijn verzoekschrift dat hij meent staatloos te zijn, aangezien hij noch door Eritrea, het land waarvan zijn vader volgens hem de nationaliteit had, noch door Ethiopië, het land waarvan zijn moeder volgens hem de nationaliteit had, als onderdaan wordt erkend. In de bestreden beslissing voert de commissaris-generaal aan

dat dient te worden afgeleid dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit bezit, onder meer omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij of zijn vader de Eritrese nationaliteit bezitten/bezaten en verzoeker in Ethiopië naar school kon gaan. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker evenwel een document waarin wordt bevestigd dat hij in Sudan als Eritrese vluchteling is erkend. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland identiteitsdocumenten had voorgelegd. Waar kan worden aangenomen dat de bewijslast in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming in de eerste plaats bij verzoeker rust, rust ook op de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht (zie *supra*). Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de Zwitserse asielinstanties te contacteren teneinde de documenten die verzoeker had voorgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland te bekomen. De commissaris-generaal kon immers wel verzoekers asioldossier opvragen bij de Duitse asielinstanties. Temeer in het licht van de door verzoeker voorgelegde bevestiging van zijn erkenning als vluchteling in Sudan door UNHCR, kan in deze stand van zaken redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers Zwitsers asioldossier mogelijkerwijze een ander licht werpt op verzoekers werkelijke nationaliteit.

7.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 oktober 2023, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER